

Repertorium nr. 11/ 5PQA
Eindvonnis

Vonnis nr. 11/ 1PQA
d.d. 14 oktober 2011

DE DERDE B KAMER VAN DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG VAN HET ARRONDISSEMENT TONGEREN ZITTING HOUDENDE IN BURGERLIJKE ZAKEN HEEFT HET VOLGEND VONNIS UITGESPROKEN

INZAKE

op , eigenares, geboren te)
, wonende te

- aanlegster-

Ter zitting vertegenwoordigd door Mr. loco Mr. , advocaat te

tegen

DE GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR, bevoegd voor het grondgebied van de Provincie , met burelen te

- verweerster -

Ter zitting vertegenwoordigd door Mr. loco Mr. , advocaat te

Gezien het exploit van dagvaarding van 16 juni 2009, het tussenvonnis van de beslagrechter bij deze rechtbank van 2 september 2010, de beschikking van de voorzitter van deze rechtbank overeenkomstig art. 88 §2 Ger.W. van 23 september 2010, de beschikking overeenkomstig art. 747 § 2 Ger. W. van 26 november 2010 en de besluiten en de stukken van partijen.

Gehoord partijen in hun middelen ter zitting van 16 september 2011 in het Nederlands.

1. Voor de feitelijke voorgaanden verwijst de rechtbank naar de besluiten en stukken van partijen, naar het tussenvonnis van de beslagrechter en naar de beschikking overeenkomstig art. 88 §2 Ger.W.

2. De ontvankelijkheid van de vordering van eiseres wordt niet betwist en de rechtbank bemerkt geen ambtshalve te weerhouden gronden van onontvankelijkheid.

3. Eiseres is de huidige eigenaar van de betrokken constructie gelegen te

Eiseres vraagt dat de rechtbank zou bepalen dat het recht om uitvoering te geven aan het vonnis van de correctionele rechtbank te Tongeren van 24 november 1978, vervallen is.

In dit vonnis werd de rechtsvoorganger van eiseres (de vorige eigenaar van de constructie) veroordeeld tot betaling van een geldboete en werd de afbraak bevolen van de constructie, binnen het jaar van het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis. Het vonnis bepaalt dat de gemachtigde ambtenaar en het college van burgemeester en schepenen van ambtswege in de uitvoering van de afbraakwerken kunnen voorzien.

Verweerder meent dat deze vordering ongegrond is.

4. Eiseres voert een reeks argumenten aan, met uitvoerige verwijzing naar rechtsleer, op basis waarvan zij meent dat het betrokken vonnis en meer bepaald de herstellvordering niet langer ten uitvoer kan worden gelegd.

Als eerste argument stelt eiseres dat de herstelmaatregel (het herstel in de oorspronkelijk staat, meer bepaald de afbraak van de constructie) als straf moet worden beschouwd. Eiseres verwijst daarbij naar het arrest "Hamer" van het Europees Hof voor de rechten van de mens (E.H.R.M. nr. 21861/03, 27 november 2007), *R.W.* 2009-10, 1068). Volgens eiseres volgt uit dit arrest dat de herstelmaatregel een straf is.

Eiseres stelt dat bijgevolg de verjaringstermijn voor de uitvoering van straffen van toepassing is. De herstellvordering zou volgens eiseres niet binnen de vereiste termijn zijn uitgevoerd en zou vervallen zijn door verjaring.

Het feit dat het Europees Hof voor de rechten van de mens oordeelde dat een veroordeling tot herstel van een plaats in de oorspronkelijke toestand als een straf moet worden beschouwd, betekent echter niet dat het herstel in de oorspronkelijke toestand effectief een maatregel van strafrechtelijke aard is waardoor de algemene bepalingen van Belgisch strafrecht van toepassing zouden zijn. Dit betekent enkel dat de waarborgen van art. 6 EVRM in acht moeten worden genomen (cf. Cass. 28 oktober 2008, *T.B.P.* 2009, 624). De herstellvordering beoogt het doen verdwijnen van een met de strafwet strijdige toestand. Het is een schuld van burgerlijke aard, ontstaan uit de persoonlijke aansprakelijkheid van de misdrijfpleger (cf. Cass. 23 juni 2009, www.juridat.be en T. VANDROMME, "Recente ontwikkelingen in handhaving van de ruimtelijke ordening: de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het arrest-Hamer en de uitgebreide cassatierechtspraak", *R.W.* 2010-11, nr. 6, p. 435-436).

Het Hof van Cassatie, het Grondwettelijk Hof en het hof van beroep te Antwerpen hebben na het arrest duidelijk geoordeeld dat de gevorderde herstelmaatregelen binnen het concept van de teruggave vallen (art. 44 Sw. en art. 161 en 189 Sv.) en een burgerlijke rechtsvordering vormen die volgt uit een misdrijf (cf. de hoger reeds geciteerde cassatiearresten en verder Cass. 6 mei 2008, *T.M.R.* 2009, 57; GrwH. *T.M.R.* 2008, 548 en Antwerpen 14 november 2008, C/81/09, *onuitgegeven*, stuk 7 van verweerder). De rechtbank sluit zich bij deze rechtspraak aan, die overigens een bevestiging is van eerdere rechtspraak (zie T. VANDROMME, *o.c.*, voetnoot nr. 2 op p. 434).

In het huidige dossier bevindt eiseres zich in de fase van de uitvoering van een definitief veroordelende rechterlijke uitspraak. Ook in deze fase moet de redelijke termijn worden nageleefd (cf. T. VANDROMME, *o.c.*, nr. 10, p. 437). Maar een partij tegen wie een uitvoerbare rechterlijke beslissing werd uitgesproken en die zelf deze beslissing kan uitvoeren maar nalaat dit te doen, kan zich niet op het recht op een (uitvoering binnen een) redelijke termijn beroepen (cf. Cass 30 januari 2009, *R.W.* 2009-10, 1308).

De rechtbank verwijst naar wat hoger reeds werd gesteld omtrent het vertrouwensbeginsel. Eiseres diende de herstelmaatregel zelf uit te voeren en kan de overheid dan ook niet verwijten dat deze niet binnen een redelijke termijn heeft opgetreden. Het was immers aan eiseres zelf om op te treden. Het feit dat de overheid geen gebruik heeft gemaakt van haar (ondergeschikte) mogelijkheid om zelf het herstel uit te voeren, verandert hier niets aan.

Er is dan ook geen schending van de redelijke termijn.

7. Gelet op het bovenstaande is er geen reden waarom de uitvoering van het vonnis van de correctionele rechtbank vervallen zou zijn.

De vordering van eiseres is integraal ongegrond.

Eiseres dient als de in het ongelijk gestelde partij de kosten van het geding te betalen.

Gelet op de artikelen 2, 30 tot 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

OM DEZE REDENEN

De rechtbank, uitspraak doend in eerste aanleg en op tegenspraak,

Verklaart de vordering van eiseres ontvankelijk maar ongegrond.

Veroordeelt eiseres tot betaling de kosten van het geding, in hoofde van eiseres begroot op 1.320 euro rechtsplegingsvergoeding en 210,50 euro dagvaardingskosten en in hoofde van verweerder begroot op 1.320 euro rechtsplegingsvergoeding.

Aldus beslist en uitgesproken in openbare zitting in het gerechtsgebouw te Tongeren op 14 oktober 2011, waarop aanwezig zijn: De heer _____, Ondervoorzitter, voorzitter van de kamer, en _____, griffier.